

Besúgó 7

Hetedik napja robog a Találkozó szekere, és a házigazdák még mindig ugyanazzal a töretlen felelősségtudattal irányítják, noszogatják, terelgetik. Nem tudom, hogy pontosan hányan veszünk részt a háttér munkában (majd összeszámoljuk a végén), de minden nap itt egy teljes csapat: szakácsok, konyhások, vendégfogadók, ügyintézők, technikusok... Itt vannak a Fikuszosok, akik a büfé működtetéséről és a vendégek jó hangulatáról gondoskodnak, és itt vannak a művelődési egyesület különböző szakosztályainak tagjai (nem csak a színjátszósok! a népdalkórus tagjai is, és a többiek is). Ha kell, kávé főznek; ha kell, elszaladnak valamiért; ha kell, mosogatnak; ha kell ajtót kennek; ha kell, takarítanak; ha kell, akkumulátort cserélnek a nagykikindaiak buszán éjfélkor. Mindig ott vannak, mindent megoldanak. És itt vagyunk mi, akik a Találkozó szakmai részéért felelünk, *Súgót* írunk-tördelünk, beszélgetést moderálunk, gyerekprogramot vezetünk, dokumentálunk, és természetesen a Zsúri, aki szakmai rálátásával igyekszik továbbléndíteni a fellépő csoportokat, megértő-segítő gondoskodással. Itt van a Találkozó fő fény- és hangmestere és itt vannak a Pannon tévés fiúk is végig, akik minden előadást minőségesen rögzítenek.

Hetedik napja vagyunk „összezárva” Kupuszinán. És ugyanolyan macacssággal törekszünk még mindig mindannyian, hogy minden rendben menjen. Otthon hagyva mosatlant, kertet, elintézetlen számlákat, esőzések okozta károkat, cicákat, kutyákat, vőlegényt, kicsi gyereket (himlőset és fülgyulladásosot), nagy gyerekeket, kórházban fekvő családtagot (feleséget és apóst), ágyban fekvő nagymamát, szeretőt, férjet, feleséget. Mindenkit. Lemondva berögzült szokásainkról, reggeli rituáléinkról, bejáródott napi-
rendünkről, mindenről, amiben máskor oly otthonosan mozgunk nap mint nap. Lemondva magánszféránkról, napi fél óra magányunkról. És itt vannak a nézők, akik háromkor, fél ötkor és nyolckor is megoldják, hogy ráérjenek színházba menni, minden nap. Itt nyüzsgünk, tolongunk a kupuszini művelődési házban, és várjuk a fellépő csoportokat, akik néha háromórás útról jönnek Vajdaság másik végéből, megfáradtan, de jóleső izgalommal: vajon sikerül-e majd az előadás, amit hónapok kemény és önfeláldozó munkájával készítették.

Nem tudom megfejtetni, mi készítenek mindannyiunkat arra, hogy ezt napról napra, önként megtegyük (talán mindannyiunkról mondhatom, hogy önként, hiszen akik munkahelyi feladatként végezzük, mi sem napi 8, hanem 24 órában tesszük-vesszük itt a dolgunk). Nem tudom megfejtetni, hogy mi az, ami kárpótol mindenért, amiről lemondunk. A közösséghez tartozás élménye? A „hasznos vagyok” tudata? A színház varázsa? A játék öröme? Csupa közhelyes gondolat kavargó a fejemben.

De igazából valami megfoghatatlan és leírhatatlan erő vonz bennünket ide, mint a bogarakat a fény.

Krizsán Szilvia mondta a minap somolyogva, hogy a színház olyan, mint a kábítószer: aki egyszer belekóstol, azt rabul ejti, behálózza, függővé teszi – nem emlékszem szó szerint. Az amatőr színjátszó találkozó is ilyesvalamit csinált velünk. Nem tudjuk abbahagyni, nem tudunk leszokni róla. A Találkozó egy drog. Egyszerűen jólesik beszippantani a levegőjét, amely szétárad bennünk. És egy különös tudatállapotba visz bennünket. Találkozóállapotba. De hát Önöknek magyarázom???

háel A

Ma a Találkozó színpadán Csak egy kis pánik! Mert a Rátóti legényanya támadásba lendül!

Kicsit kezdünk elfáradni. De a Találkozóra érkező csapatok még frissek, üdék, tele vannak energiával és csodás poénnokkal! Még azok is, akik valamilyen, önhibájukon kívüli okok miatt nem tudnak jelen lenni, bemutatkozni Önök előtt. A zentai KEX Egyesület társulatának előadása, igen, sajnós, betegség miatt elmarad. A kupuszinzi deszkákon, tehát a kisorosziaknak legalább kétszáz százalékos jelenléttel kell szórakoztatni :-)

A kisoroszi Testvériség-egység Művelődési
Egyesület színtársulata 19.00 órától
bemutatja:

SCHWAJDA GYÖRGY:
A RÁTÓTI LEGÉNYANYA (90')
komédia

Szereplők:

Mariska – Német Mónika
Béla, az apa – Radics Ignác
Józsi, a fiuk – Orosz Leóna
Ágika – Lőrinc Tianna
Béla, a tanító – Lázár Ervin
Béla, a plébános – Berta Attila
Béla, a doktor – Tombác Imre
Béla, a kovács – Fehér Zsuzsanna
Béla, a szabó – Fehér Géza
Béla, a sógor – Fehér Heléna

Béla, a kocsmáros – Kormányos
Sándor

Tanítóné – Lúció Mária
Doktorné – Szorcsik Edvina
Szakácsné – Gázsó Rozália
Boltosné – Čirić Nevena
Szent család:
Szűz Mária – Fehér Zsuzsanna
Szent József – Fehér Géza
Jézuska – Fehér Heléna

A rendező munkatársai:

Díszlet: Német Attila
Jelmez: Fehér Zsuzsanna
Zene: Gázsó Zsuzsanna
Technikai munkatárs: Dávid Filip
Súgó: Lőrinc Natália

Rendező: Lőrík Gizella

A csoportról:

Írásos adatok szerint Kisoroszon már 1912-ben működött színjátszó csoport. Ettől az évtől kezdve minden évadban volt bemutató. Csak párat említenénk meg: *A falu rozsa, Szépeny Dániel, Balkáni szerle, Házitücsök, Himnusz, Fejek Ferdinándnak, Pisti a vérzivatarban* – és még sorolhatnánk. A kisoroszi színtársulat egyike annak a három színjátszó csoportnak, amely minden évben részt vesz a *Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozásán*. A színjátszó csoport több ízben nyerte el a találkozó fődíját, társulatának tagjai nem egyszer a legjobb férfi és női fő- és mellékszereplői díjat vihették haza.

A piros és fehér nem fehér vagy fekete

Avagy a zsűri véleménye a magyarkanizsai

Gondolat-Jel Társulat Vásott kölykök

című előadásáról

A magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulat 2012-ben Bambach-díjat nyert a Találkozón Faust Esse immor(t)alis című előadásával, amelyet Oláh Tamás és Muhi László készített. Az idei előadásuk, Forgách András és Jean Cocteau Vásott kölykökje nagy sikerrel szerepelt a Középiskolások Szín- és Filmművészeti Vetélkedőjén. Jelen térben nem volt könnyű megoldaniuk, hogyan, hová állítják a díszletet, a reflektorokat és hová ültetik a nézőket. Az elképzelés szerint ugyanis, az előadást maximum ötvenen nézhetik egyszerre, egy ennél sokkal kisebb, másként határolt térben. Nem volt könnyű dolga a rendezőnek és a fény- hangmesternek, mert egyáltalán nem láttak rá a színtérre, csak találomra tudták kitalálni, hol tart éppen a játék.

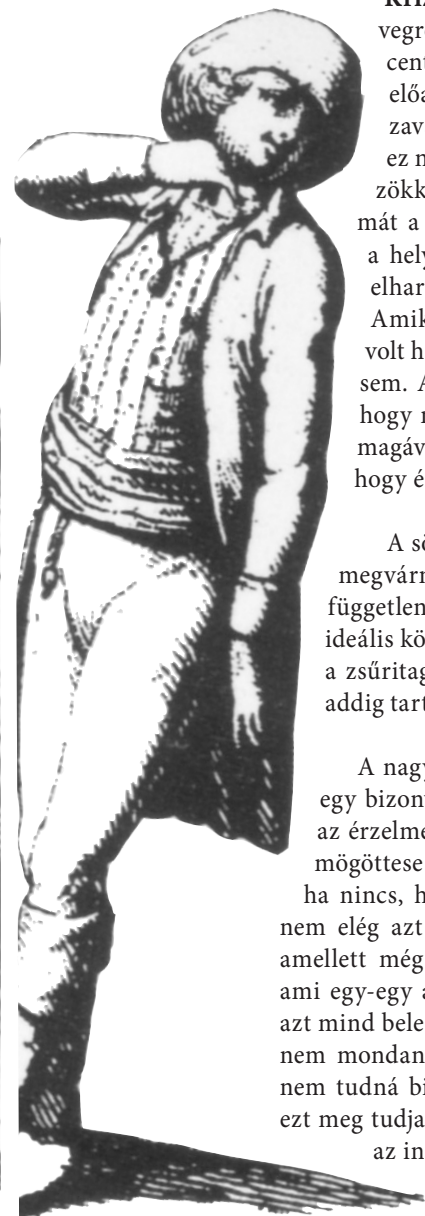
Krizsán Szilvia sajnálta nagyon az első szövegrontást, mert vesztett a csoport a koncentráción. Szilvia elmondta, neki tetszett az előadás, de most inkább arról beszél, mi volt zavaró. Nyilvánvaló, más térben készült, de ez nem a csoport hibája, reméli, hogy ez nem zökkentette ki a társulatot. A másik problémát a szövegérthetőség okozta, ami már nem a helyszínen múlt. Sok esetben fordultak elő elharapott mondatvégek az indulatok miatt. Amikor a játészó a földön van, sokszor nem volt hallható mit mond, még a második sorban sem. Az indulatok esetén is sokszor előfordul, hogy nem derül ki, mit ordít a játészó, annyira magával ragadja az indulat. Erre vigyázni kell, hogy érthető legyen a beszéd.

A sötétek túl hosszúvá nyúlnak, nem kellene megvárni, amíg a szereplő elér a lépcsőig – attól függetlenül, hogy ebben a térben van és nem az ideális körülmények között játszódik a történet –, a zsűritag el tudta volna fogadni, ha a sötét csak addig tart, ameddig a szereplő eltűnik a díszletből.

A nagyon indulatos, borzasztó lelkiállapotokat egy bizonyos szinten megcsináljátok, viszont ezek az érzelmek sokkal árnyaltabbak, még nyolcmillió mögöttese kell, hogy legyen az idnulatnak, mert ha nincs, háromszor vagyok egyformán dühös. És nem elég azt éreznie a játészónak csak, hogy dühös, amellet még lehet kétségbeesett, szomorú, mindaz, ami egy-egy adott szituációban történik az emberrel, azt mind bele kellene nyomni a játékba, nyilvánvalóan nem mondaná ezeket az észrevételeket el Szilvia, ha nem tudná biztosan, hogy a magyarkanizsai csoport ezt meg tudja csinálni. Rétegei kellene, hogy legyenek az indulatoknak, élni kellene őket.

Soltészky Tibor elmondta, kicsit sókimondóban és nem becsomagoltan nyújtja át véleményét, mert maga a vállalás teszi ezt lehetővé, hogy ezt megtehesse. Olyan mértékig zavarba hozták őt az előadással – pedig ő képes egyszerre három műveletet végezni, hogy mindent jól értsen –, hogy utána kellett, hogy járjon a darabnak. Láta ezt az előadást a Krétakör előadásában (*A nagy játék* című előadás). Már is elkezdte érteni, miről szólhat, illetve készült belőle egy film is. Nehéz megérteni magát a történetet, mit kezdett vele és mit akar mondani vele a csoport. Nagyon szép játék zajlik a színpad terében, nagyon szépen dolgoznak a játészók, igaz, nem „csont nélkül“, ami lehet koncentrációs probléma, a hely szelleme és így tovább, de ha a néző úgy jön ki egy előadásról, hogy nem tudja mit látott, az nem jó, a zsűritag is ezt érezte. Segítség kell adni a nézőnek, hogy ők a számtalan (de legalább három) szövegverzióból melyiket játészák. Valóban történnek az események, csak néha kizökken az idő – a mátrixvilág jó tíz éve divatos a színházban. Nem (csak) a reált játészák, hogy miközben az anya haldoklik, a fiúnak van egy komoly balesete, találkoznak a másvilág kapujában, majd a fiú visszajön és valami furcsa delírium következik a gyógyulásig; vagy ez az egész egy furcsa, gyilkos játék? Elvileg erről szól a regény, de az előadás nagyon sok más lehetőséget is felvillant és nem igazít el, még a záróképpel sem, ahol viszontlátjuk az összes hullát.

Rafináltabban kellene szerkeszteni az előadást. Kevesebb kell a játék folyamatát megakasztani, azért ha másik teret akarunk berendezni, mert ha ez az egész előadás egy nagy játék, akkor menet közben díszletezünk. Nincs egy pillanatra sem sötét, megállás nélkül folyik a játék. El kellene olvasni olyan színházi szövegeket, amelyben ilyen gyilkolós játékok vannak, hogy ezek milyen technikával dolgoznak (*Nem félünk a farkastól, Kényes egyensúly*, Kiss Noémi szövege, melyben a szerepjátszással gyilkolják egymást), javasolta

Soly. El kell gondolkodni azon, hogy milyen színházi jeleket kell elhelyezni, hogy valóban az következhesse be, amit szeretne a társulat. Gyakran zuhan vissza a darab a nulla állapotba, ahonnan vissza kell magukat hozniuk a játszóknak.

Krizsán Szilvia hozzátette, hogy szerinte, nem elég szadisták a figurák, inkább olyanok, mint ahogyan a náciakat szokták ábrázolni: valami nincs rendben velük, de azért jó emberek. A lelki nyomorúság nincs jelen. A lány esetében, de a milliomos esetében sincs ez hozzáadva. A színésznő betegbb dologként éli meg a *Vásott kölyköket*. Soltész Tibor elmondta, annak is benne kellene lenni, hogy akiket látunk, elhagyott gyerekek.

Ha lemondunk arról, hogy az az elsődleges cél, hogy a történetet megértsük (ami egyébként nehéz), és csak arra figyel, hogy a játszóknak melyik pillanatban jók, akkor nagyon sok ilyen pillanatot kapunk. Ez egy nagyon jó fajta gondolkodás színészetről és színházról! - zárta Soly.

Brestyánszki Boros Rozália elmondta, most másodszor alakult ki talán az, hogy csak többnyire ért egyet az előtte szólókkal. Előtanulmányokat végzett a szöveg tekintetében, de nyilván, a nézőnek nem kell, hogy tudja a háttérét és nem végez előtanulmányokat. Ő arról tud beszélni, hogyan hatott rá az előadás így, hogy végig képben volt. Neki nem hiányzott a szereplők jelleméből a szadizmus. Szerinte mélyebb fájdalom, lelki rákbetegség volt ezekben a fiatalokban. Józan delírium, ami eszébe jutott és valahol gyermeki is a játék. A fehér fény számára a reál történéseket jelentette a piros, vagy a piszkos fehér pedig delíriumot. A vége felé mosódik el ez a jelrendszer, csak piszkos fehérek voltak már a fények és a fehér fény teljesen megszűnt. Lehet, hogy a kevésbé vájt fülű néző számára később jönnek azok a kulcsok, amelyek alapján érthetővé válik az előadás.

Oláh Tamás, az előadás rendezője elmondta, a szándék az volt, hogy a néző Gerard karakterén keresztül tudja lekövetni a történéseket, a valóságot és a képzelte világot. Rozi számára egyértelmű volt, hogy nem a testvéreken keresztül követjük a történetet. **Katona Gábor** (Paul) elmesélte, az elképzelés szerint a testvérek sohasem tudják, mikor élnek a valóságban, és mikor nem. Rozi elmondta, arra rájön az előadást

nézve, hogy ez nem két testvérpár története. Az előadás végére tisztul le az, hogy megszűnik a valóság. Krizsán Szilvia elmondta, őt nem érdekli, kinek a szemszögéből látja az előadást, a saját szemszögéből, nyilván. Szilvia így folytatta, fény nélkül is tudja, hogy valami nem stimmel, mert vagy valamilyen kegyetlen házibuli zajlik, vagy ez a fiú életének utolsó két perce, mert halálos volt a balesete...

A fényt kulcsként helyezték be, mert a munkabemutatón sokan mondták, szükséges a dekódoláshoz a fény, mint kulcs. És a végén összekeveredik a két fény - mondta el **Muhi László**.

Rozi elmondta Forgách szándékosan hagyta elmosódni a határokat a valóság és a fantázia között és ezt a rendező gondjaira bízta. **Oláh Tamás** elmondta **Forgách** szövege szétrobbantja **Cocteau** regényét. Ezért is tüntették fel mindkét szerzőt, mert a regényt is használták, de egyiket sem lehet a másik nélkül érteni...

Vannak szövegproblémák, de igyekeznek szépen beszélni a játszóknak - tért át a játékra Rozi, előfordul, hogy valaki kicsit bepörög és gyorsan beszél. A díszlet és a jelmez, valamint azok színkombinációja nagyon szép. A függöny először mediterrán függöny volt számára, utána átértékelődött egy polippá, pókká. Ezekkel játszva hat falat láthattunk a színpadon. A koszos fehér, ami fényben megvan, a díszlettel is összecseng. Szöveg szöveg hátán van viszont. Hiányoznak a csendek, van amikor megáll az előadás, de az intim jelenetekben is elférnek még a csendek. Melankolikus agresszió - ez jutott eszébe az előadásról.

Krizsán Szilviának nagyon tetszett a mama játéka. Gyönyörű, ahogy Paul beteg, de egy icipicit halk. Grétánál is előfordul, hogy nem érthető. Több esetben nem lehet érteni a szöveget. Nagyon szép a csukott szemhéjak mögött a szembogár-játék (Paul). Nagyon szép a mama halála utáni pillanat, a gesztenyész figura felemelése a tálcán. A díszlet később kezd élni. A vonatos jelenetnél látszik, mennyire funkcionális lehetett volna még a díszlet.

gém

Hogy kerül a termosz a sírkőre?

Avagy a zsűri értékelése a topolyai Mara Amatőr

Színház Sírkő és kakaó című előadásáról

Az egyenbe öltözött topolyaiak – csapattagnak minősülő outsiderrel kiegészülve – általában profi rendezőkkel dolgoznak. Látszik ez a jelenlétükön, a játékokon, a munkához való hozzáállásukon, és még nagyon sok mindenben. De a rendezőjük szinte sosem jön el velük a Találkozóra. Ami nagy hiba. Hogy lehet így beszélgetni, vitatkozni vele a produkcióról?!

Brestyánszki Boros Rozália kérdéseinek kilencven százalékára a rendezőhöz, Kálló Bélához szólna. A színészek hihetetlen energiabevetéssel, maximális színpadi jelenléttel, nagyon alázatos tudatossággal voltak jelen. Az előadás viszont egy kicsit felemás volt, a groteszk, az abszurd és a reál keveredett benne. Mindhárom másfajta játéktípust igényelne. Nem biztos abban, hogy ez egy szerencsés szövegválasztás volt. Miért kell hatszereplős darabot választani egy nagy társulat számára? Főleg ha nem volt rendezői koncepciója annak, hogy miért játssza 3 férfi a férjeket, és 5 nő a feleségeket? Ha már ennyi színésszel játszatunk el két szerepet, akkor azzal akarunk valamit. De most helytel-közvetlenül ugyanazokat a figurákat hozzák. Ha teljesen más jellemet játszanának, máshogy közelítenék meg a problémát, szerencsésebb lenne.

Ha nagy energiájú, pörgős jelenet van a színpadon, azt úgy kell megoldani, hogy a néző értse is végig, amit a színész mond! Nem muszáj ezerrel nyomni egy előadást, vannak hegyek és völgyek is egy intenzív jelenetben. De ez a kérdés megint csak a rendezőnek szól(na).

Sokszor voltak sötétben a színpadon, vagy árnyékot vetettek. Erre nem csak a fényt beállítónak, de a színészeknek is figyelni kell!

Az, ugye, egyértelmű, hogy ki kell várni a végszavakat, nem szabad előre reagálni, mert akkor nem él meg a poén.

Ha a bicikli bedől, le kell reagálni. Életveszély! Mi van, ha tele van atombombával?!

Az ajtó, úgy tűnik, saját életet élt, mást gondolt magáról, mint a szereplők róla...

A színpadon kint ülők egy része privát, a másik mintha követné a játékot, de van, aki a közönséget meg a plafont nézni. Egységesíteni kellene. Nyilván nem figurából kell ott ülni; de szerinte a teljesen civil sem jó, mert az is elvonja a néző figyelmét. Talán a legjobb, ha mindenki csöndben ül és nézi a játékot. De: ha a lesérült lábú kollégához odavágják a söprűt, nem kezdhet el röhögni a fél társulat, mert szétesik a koncepció és a néző figyelme is: azon gondolkodom, ezek miért röhögnek, és nem azon, hogy mi történik a színpadon...

A mobiltelefon használatán kívül nem érződött, hogy a szöveget át szeretnék volna emelni a mába. De ha már mobil, akkor a kelet-német és a nyugat-német márka mit

keres itt? Visszatol a múltba, át kell írni – rímekben, ritmusokban odaillőre, persze.

A színészekkel igazándiból semmi baja nincs.

A rendezőnek meg majd elmondja az észrevételeit.

Mert annak, hogy a nézőtér nem esett szét a röhögéstől, valami oka van.

Az jó, hogy Bécit hívták vissza rendezni, mert fantasztikus dolgokat csinált már a csapattal, és biztos most is jó volt vele dolgozni, de itt valami hiányzott...

Sörfőző Károly, a társulat vezetője elmondta, általában a rendezőre bízzák a szövegválasztást, főleg ha ismerik egymást. Szerinte a darab mondanivalója jobban ájtott így, hogy több házaspár volt. A darab ősbemutatójáról szóló kritikákban is nehezményezték az abszurd és a groteszk keveredését – úgy látszik, ez egy ilyen darab...

Szabó Erika, az egyik Pitiné elmondta, meglepődött, mikor Rozi azt mondta, hasonló színt és karaktert hoztak. Mert az volt a céljuk, hogy ne legyenek egyformák...

Soltészky Tibor szerint, ha erőszakosan elemezzük visszafelé a szöveget, akkor értjük, hogy Eörsi azt akarta megmutatni, a Pitiség – mint ahogy a *Pisti a vérzivatarban* című Örkény-műben a *Pistiség* – csere-szabatos.

A rendező szájából ez elhangzott, mondják többen: hogy mindenki Piti és Pitiné. Rozi azt hiányolja, hogy bár láthatunk nyolc Pitit, de mindenki egyformán volt Piti és Pitiné. Kellene üvöltözős, félős, bátor... S akkor megértenénk, hogy általánosítani akarja, és ránk vonatkoztatni. Az előadás első tíz percében három pár váltja egymást ugyanabban a szituációban, nagyon felpörgetve. Ugyanezt a tempót csinálják végig, ugyanúgy. Mert a szituáció is is ugyanaz.

Soly szerint a dramaturgok a pingpongozó író, rendező és a néző közötti pingponglabdák.

Az átrendezésnek vannak korlátai: ha valami nincs megírva, hiába akarják megrendezni, nem fog megszületni. Másként öltöztetett, más életkorú, más vérmérsékletű pár jön be, de a szerep belső dinamikája ugyanaz. Mert nem más figurák vannak megírva, akik máshogy viszonyulnak egy ilyen helyzethez. Csak az látszik, hogy a szerep lett szétesztva. És ez a néző élményét befolyásolja.

Krizsán Szilvia szerint, mivel nem fix párokban működtek, az lett volna a baj, a követhetetlen, ha valaki minden párjával másik figurát hozott volna. Ha 5 fix páros lenne, esetleg meg lehetne próbálni, hogy

5 különböző vérmérsékletű házaspárt játszanak. De nem valószínű, hogy működőképes lenne a dolog. Azt viszont nem lehet, hogy eddig ijedős voltam, de kicserélődik a párom, és most már bátor vagyok!

Rozi szerint látszik, hogy ez kényszermegoldás, mert kevesebb fiú volt. Ez így nem működik.

Szilvia szerint viszont a kényszerhelyzetet jól oldották meg, és számára működött. Azt mondja, úgy tapasztalta, nevetetni nem lehet félhomályban. Mert az a nézőtől energiát vesz el, letaglózza, elálmósítja. Bármennyire is élvezzi a játékot egyébként.

Soly Eörsivel munkakapcsolatban volt, barátságban is. Nagyon jó figura volt, fantasztikus filozófus lehetett volna. Remek versei, esszéi, karcolatai vannak. Viszont drámát nem tudott írni. Politikai rögeszméje szolgálataiba állította írásai többségét. A *Sírkő és kakaó* is egy tétel, nincsenek igazi sorsok és emberek benne, hanem illusztrációk vannak arra a tételre, hogy azért zsarnok a hatalom, mert túritek. Nagyon nehéz feladat ezt étellel megtölteni. Szerinte nem kényszer Béci részéről a figurák szétszedése, és a nagy kavalkád sem, mert azt gondolhatta, ezzel jobban meg tudja mutatni, miről szól az egész. De kókad le a dolog, mert a néző már tudja. És hiába dolgozik a csapat ezerrel, és nézzük őket nagy szimpátiával, mégis ritkán nevetünk. S akkor sem mindig azon, amin kellene: az Eörsi-féle intellektus mentén nézve a világot.

Remek ötlet a szürreális táncot járó ajtó, ami elindul, és szépen megfordítja a tereket. De meg kell fényelni, hogy betöltse a funkcióját. Szép pillanatok, gesztusok voltak a lerészegedésben például, a színészek nagy komédiásokhoz méltó módon vitték véghez a jelenetet. Jó lett volna sok ilyen, minden jelenetnek ilyennek kellett volna lenni, és akkor örülnék a színészet csúcsteljesítményének, és már csak az ő kedvükért is végignéznénk az előadást.

Rozi szerint Karcsi bácsi nagyon szépen, visszafogottan játszotta az öregasszonyt, pedig adja magát a szöveg, hogy elmenjen ripacsba a színész. A mezítlábasság nagyon erős jel a színpadon, nagyon észreveszszük. És itt nem értette, hogy 3 színész miért használta?

A végén jó lett volna felkapcsolni a teremfényeket, és úgy zsiszegni – így érezte volna a néző, hogy neki is játszania kell. A színészek elmondták, nem csak otthon játszották az előadást, és, bizony, volt, hogy más is Lujzaként vagy Lajosként mutatkozott be nekik...

Topolyán az egész előadás alatt volt teremfény. Így a néző is látszott-játszott. Igaz, azért mert a bemutató előtt kifüstölt a fénypult... De talán ezt érdemes lett volna átmenteni.

Rozi örül, hogy visszatért a csapathoz a világot kutató **Rózsa Szabina**, de **Farkas Ivonát** is akarja még látni játszani.

gigi

Holnap a Találkozó színpadán Sziváci szentelekysék, péterrévei karinthisok, bezdáni petőfisek

A SZiváci SZentelekys SZínjátszók kabaréösszeállítása kellemesen ágyaz meg a péterréveiek kortárs vajdasági vidámjátékának, hogy a végén, a találkozó utolsó előadásaként a bezdániai produkciójából kiderüljön, hogyan is kell gazdagon nőszülni :-). Egyszóval, találkozzunk 16.00, 17.30 és 20.00 órakor!

Április 12., péntek, 16.00 óra
A sziváci Szentelékys Színjátszó Társulat bemutatja:

REJTŐ JENŐ:
KABARÉ (50')
kabaré

Az előadásról:

Az emberi furfang határtalan, mindennemű emberi kapcsolatba belöpi magát valahogyan. Férfi és nő kapcsolatában a hódítás és a szeszély, a mindennapi életben pedig a túlélés az, amiben mindez megnyilvánul. Nagyon jól tudta ezt Rejtő Jenő is – és le is írta a maga módján. A sziváci csapat pedig eljuttassa – a maga módján!

Szereplők:

Bán Andor, Lavró Emma, Pavlović Juliska,
Kalić-Csanádi Csilla, Robotka István,
Robotka Angéla, Rasztovác Hajnalka,
Móricz Attila, Kanyó Gyuszi,
Varagíc Gabriella

Rendező: Robotka István

Április 12., péntek, 17.30 óra
A Karinthy Frigyes Színjátszó Kör bemutatja:

SZERBHORVÁTH GYÖRGY:
A HÍRSINÁLÓK (50')
vidámjáték

Szereplők:

Jean Paul – Zubcsik Gábor
Amelie – Stanojev Német Annamária
Rikkancs – Pátrik Tamás
Igazgató – Pátrik Attila
Szervező – Cirok Anita
Újságíró – Pátrik Eszter
Rendező – Dóka Ádám
Juli – Zubcsik Ágnes
Piri – Sánta Emese
Mucus – Király Annamária
Nicolas Sarkozy – Solymosi Ágoston
Titkárnöje – Bartusz Márta

Francia titkosszolgák – Tüski Balázs,
Molnár Ibolya, Solymosi
Adrienn

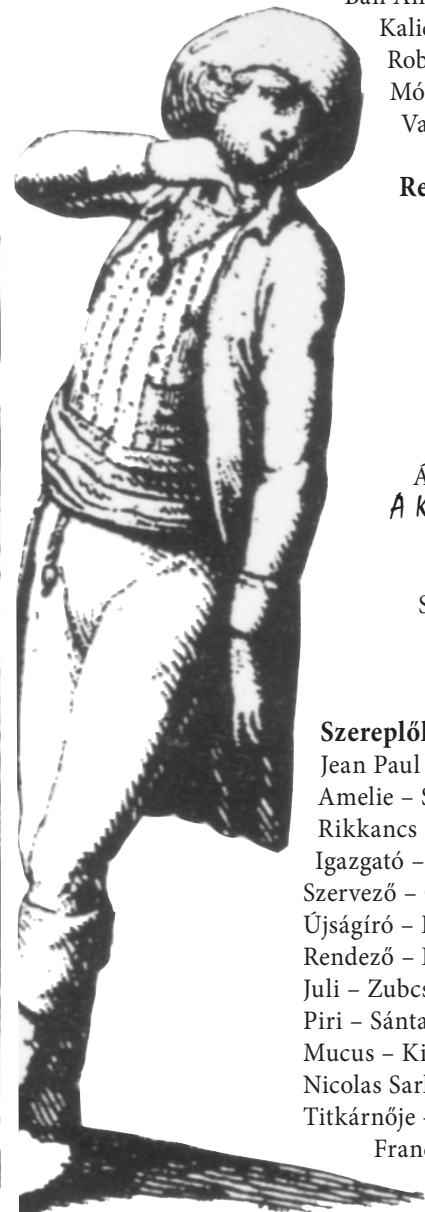
A rendező munkatársai:

Díszlettervező: Solymosi Ágoston
Jelmeztervező: Mester Rózsa,
Gulyás Magdolna
Súgó: Solymosi Magdolna
Technikai munkatárs: Cirok Nándor,
Tüski Zoltán, Mester Béla

Rendező: Bosnyák Mária

Az előadásról:

Szerbhorváth György *A hírsinálók* című műve örök igazságot hirdet – a dráma mottója: hagyjuk abba az álszenteskedést. Ironikus párbeszédeivel, több szálon futó cselekményével a politika, az újságírás, valamint a színházcsinálás hazugságait teregeti ki. Az előadás ma is aktuális társadalmi magatartásformákat figuráz ki.

Április 12., péntek, 20.00 óra
*A bezdáni Petőfi Sándor Művelődési
 Egyesület színtársulata bemutatja:*

DR. PFAFF MIHÁLY:
 GAZDAGON NŐSÜLÖK (100')
 zenés vígjáték

Szereplők:

Anett – Máté Ilona
 Ernő – Foki Zoltán
 Gebe – Csillag László
 Patt – Lovász Eduárd
 Dugó – Foki Sándor
 Mózsi – Póc István
 Pali – Sánta István
 Vica – Djordjevic (Mári) Edit
 Erna – Józsa Renáta
 Mari néni – Zobenica Regina
 Szuzi – Kovács Alexandra
 Pincér – Fejes István
 Nővér – Radics Lilla

A rendező munkatársai:

Díszlettervező: Foki Tímea
 Zene: Foki Zoltán
 Fények: Kővágó Sándor
 Ügyelő: Kővágó Hajnalka
 Súgók: Foki Mária, Gál Veronika

Rendező: Foki István

Az előadásról:

Ernő szegény családból származik, s tudja jól, orvosi fizetésből sem tud majd nagy lábon élni. Ezért eldönti: gazdagon fog nősülni! Közli barátaival is a hírt, ők azonban nem nézik ezt jó szemmel – főképp, hogy Ernőnek szerelme is van. Fogadást kötnek. Végigkövethetjük a zenés vígjátékban, hogyan próbál Ernő „jó partit” keresni, és mi történik közben Anettel...

A Találkozó gyermeki szemmel, grafittal, színesceruzával, zsírkrétával

Akcióban a gyermekzsűri

Ma is és tegnap is, és reméljük holnap is úgy lesz, hogy mindenki a gigit vagy a hajvertlódiandreát keresi, és rajzot hoz, vagy fogalmazását szorongatja a kezében, és aztán félve, majd büszkeséggel és örömmel átítatódva átnyújtja számunkra! Gyerkeők, kupuszini aprószenek:

köszööönjüüüük :-)

Jánosi Jenő, III. osztály

Janovics Dianna, V. osztály

Csernai Panna, V. osztály

Marásek Hannah, III. osztály

Nekem a színjátszók közül a legjobban az *Én és a kisöcsém* tetszett. Nem azért tetszett, mert ők kupusziániak voltak, csak azért, mert ismertem a szereplőket. Meg szeretem a zenés vígjátékokat. Nekem ezért tetszett ez az előadás. A többi is jó volt.

Kratofil Zsóka

Mindegyik előadás nagyon jó volt, amit eddig látta, de nekem a *Józi bácsi* meg az *Én és a kisöcsém* volt a csattanó, de ez azért nem volt szép a szombat délutáni előadás, azért egy kicsit haragudtam, mert káromkodtak meg perverz dolgok voltak benne. De ezzel felhívhatja az emberek figyelmét, mert bárki oda-kerülhet az intézetbe.

Guzsvány Barbara, IV. osztály

Igen érdekes és kissé durva előadást láthattunk, melyet a szabadkai Fabula Rasa Színjátszó Csoport adott elő. Ezt az előadást április 6-án 16.00 órakor tekinthettük meg.

Egy javítóintézetben játszódott e történet, melyben picit perverz dolgok is történtek. De nem csak ez történt, hisz a káromkodást sem spórolták. A történet végén Tufi, az egyik delikvens meghal.

Ezt a művet meg szeretnénk köszönni a rendezőknek, Greguss Zalánnak és Ralbovszki Csabának mi, gyerekek, mivel ráébresztettek arra, hogy ne rosszkodjunk, hisz most megláttuk, hogy milyen az élet egy javítóintézetben.

Rekettye Emília és Tadián Viola

Számomra a színház kikapcsolódás. Egy másik világba kerülök, és ott átélem mindazt, amit a szereplők. Nekem eddig a legjobban tetszett: *Én és a kisöcsém, Józi bácsi, Éjszéltajt, Kilencen, mint a gonoszok.*

Csernai Panna, V. osztály

A *Józi bácsi* című darabot soha nem fogom elfelejteni, mert annyira vicces. A legjobb szó benne a végén van, a *dankesün*. Meg, hogy *fater, mé nem gyün*. Meg az a macskás rész a legjobb benne. Nagyon jó volt.

Sulc Dominika, IV. osztály

A héten minden délután előadások vannak a színházban. Azért van ilyen sok előadás, mivel itt szervezték meg az *Amatőr Színjátszók Találkozóját*.

Egyik délután én is ott voltam az előadáson. Aznap a *Narancs* című darabot adták elő. Ez nekem nagyon tetszett, mert jókat lehetett nevetni rajta. Először nem tudtam, milyen szerepe lesz a narancsnak. Közben rájöttem, hogy a Narancs egy tehén, akiről szólt a színdarab. Ugyanis az édesapa megígérte férjhez menő lányának a Narancsot, de mire arra került volna a sor, meggondolta magát. Ezekből az eseményekből érdekes dolgok alakultak ki.

Több előadáson is voltam, de ez az előadás tetszett legjobban!

Szőke-Kovács Sára, III. osztály

Nekem a Várott kölykök színdarab nagyon tetszett, mert olyan komoly volt, és nagyon szép dekoráció is volt. Kicsit szomorú a darab, de nekem jó volt.

Guzsvány Noémi, III. osztály

